

عنوان مقاله:

دامنه شمول آیین های اجباری حل اختلاف کنوانسیون حقوق دریاها در پرتو آرای قضایی و داوری

محل انتشار:

مجله حقوقی بین المللی، دوره 38، شماره 64 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 34

نویسنده:

ساسان صیرفی - استادیار دانشکده حقوق و علوم سیاسی- دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

سازکار حل اختلاف کنوانسیون ۱۹۸۲ ملل متحد در خصوص حقوق دریاها بر چهار آیین قضایی و داوری بنا نهاده شده است؛ بدین گونه که دیوان بین المللی دادگستری، دیوان بین المللی حقوق دریاها و دادگاه های داوری موضوع ضمیمه های هفتم و هشتم کنوانسیون به طور موازی واجد صلاحیت اجباری رسیدگی به اختلافات ناشی تفسیر یا اجرای کنوانسیون هستند. با این وصف، دامنه شمول آیین های اجباری بنابر مواد ۲۹۷ و ۲۹۸ کنوانسیون محدود شده است. از یک سو، ماده ۲۹۷ پاره ای از اختلافات را از حوزه شمول آیین های اجباری خارج می کند و از سوی دیگر، طبق ماده ۲۹۸ هر کشور متعهد مجاز است انواع مشخصی از اختلافات را از شمول آیین های اجباری مستثنا کند. ساختار پیچیده و واژه پردازی مبهم این دو ماده، راه را بر بحث ها و تردیدهای گوناگون درباره حیطه شمول آیین های اجباری گشوده است. همچنین درباره شمول آیین های اجباری کنوانسیون حقوق دریاها بر اختلافات سرزمینی ابهامی اساسی وجود دارد. این همه سبب شده است که مراجع قضایی و داوری برای احراز صلاحیت خود درباره اختلافات ناشی از کنوانسیون حقوق دریاها به تبیین و تفسیر دامنه شمول آیین های اجباری حل اختلاف آن بپردازند. این نوشتار بر آن است که با توجه آرای قضایی و داوری، دامنه شمول آیین های اجباری حل اختلاف کنوانسیون حقوق دریاها را بررسی کند.

کلمات کلیدی:

کنوانسیون حقوق دریاها، آیین های اجباری حل اختلاف، دیوان بین المللی حقوق دریاها، داوری ضمیمه هفتم، استثنائات اختیاری، اختلافات سرزمینی، صلاحیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1225694>

